

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 712/2492

อัยการเชียงราย โจทก์ พลตำรวจตรี ดิบันใจ ที่ 1 พลตำรวจบุบ คล้ายทองใบ ที่ 2 นายเป็ก เชื้อเจ็ดตน ที่ 3 นายตน เชื้อเจ็ดตน ที่ 4 จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 270, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 136, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 301

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1-2 เป็นพลตำรวจ ได้สมคบกันไปจับผู้เสียหายมา 2 คน บอกว่าสงสัยว่าลักควายของจำเลยที่ 3 และใส่กุญแจมือพามาบ้านจำเลยที่ 4 ในระหว่างเดินทาง จำเลยที่ 1 ได้เอาปืนยาวตีศีรษะผู้เสียหายให้เอาเงินมาคนละ 300 บาท ถ้าไม่ให้จะฆ่าทั้งเสียในคืนนี้ ผู้เสียหายยอมรับจะให้คนละ 250 บาท แต่เวลานั้นยังไม่มีเงิน จำเลยจึงบอกให้ผู้เสียหายขายควายและให้เอาเรือน ที่บ้านและไร่ยาสูบขายฝากผู้อื่นไว้แล้วจำเลยที่ 1 ก็รับเอาเงินที่ขายควายและขายฝากเรือน ที่บ้านและไร่ยาสูบไป ดังนี้ การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 270 และมาตรา 136 ฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต หาใช่เป็นการปล้นทรัพย์ เพราะมิใช่การขู่เชิญชิงเอาทรัพย์ไปจากความครอบครองของเจ้าทรัพย์ หากแต่เป็นการที่จำเลยบังคับให้เขาให้หรือให้เขาหาทรัพย์ หรือผลประโยชน์อันมิควรจะได้ตามกฎหมายมาให้แก่ตัวมันโดยมันเป็นเจ้าของพนักงานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่บังคับโดยทางอันมิชอบ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 268, 270, 301 แต่ข้อเท็จจริงตามฟ้องโจทก์สืบสมว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา 270, 136 แต่โจทก์อ้างบทหรือมาตราผิด ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่

คำพิพากษา

ความว่า จำเลยทั้ง 4 คนไปบ้านนายแก้ว จำเลยที่ 1 บอกนายแก้วว่าถูกสงสัยว่า ลักควายของนายเป็กจึงจับตัวไปบ้านนายแก้ว และได้จับนายแก้วไปอีกคนหนึ่งและใส่กุญแจมือนายแก้วติดต่อกันพอเวลาค่ำก็พากันมาถึงดอยกั่วทับบาง จำเลยที่ 1 เอาปืนตีศีรษะนายแก้วนายแก้วบอกให้เอาเงินมาคนละ 300 บาท ถ้าไม่ให้จะฆ่าทั้งเสียในคืนนี้นายแก้วนายแก้วยอมรับจะให้คนละ 250 บาท แต่เวลานั้นยังไม่มีเงินแล้วพากันไปบ้านจำเลยที่ 4 ๆ บอกนายแก้วให้ขายควายแก่นายถาแล้วพากันมาบ้านนายแก้ว นายถาขึ้นเงินให้จำเลยที่ 1 เป็นเงิน 250 บาท ส่วนนายแก้วเอาเรือนที่บ้าน และไร่ยาสูบขายฝากไว้กับนายสิงห์ 250 บาท นายสิงห์ส่งเงินให้จำเลยที่ 1 โจทก์จึงฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 268, 270, 301, 170, 71 แก่ไขมาตรา 7 และใช้เงินแก่ผู้เสียหาย จำเลยปฏิเสธ ศาลชั้นต้นเห็นว่า คดีอยู่ในฐานสงสัย พิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา 270 กระทั่งหนึ่งและผิดตามมาตรา 301 ที่แก้ไขมาตรา 7 อีกกระบวนหนึ่ง ให้รวมกระบวนลงโทษจำเลยไว้คนละ 10 ปี และให้ใช้เงินแก่เจ้าทรัพย์ด้วย จำเลยที่ 1, 2, 3 ฎีกาศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา 270 และมาตรา 136 ฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต อีกกระบวนหนึ่ง หาใช่ปล้นทรัพย์ไม่ เพราะมิใช่การบังคับขู่เชิญชิงเอาทรัพย์ไปจากความครอบครองของเจ้าทรัพย์ หากแต่เป็นการที่จำเลยบังคับให้เขาให้หรือให้เขาหาทรัพย์ หรือผลประโยชน์อันมิควรจะได้ตามกฎหมายให้แก่ตัวมัน โดยนับเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจ

และตำแหน่ง และหน้าที่บังคับโดยทางมิชอบ ศาลฎีกาเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้น โจทก์สืบสม แต่โจทก์อ้างฐานความผิด หรืออบทมาตราผิด ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรค 4 พิพากษาแก้ ให้จำคุกจำเลยที่ 1, 2 คนละ 9 ปี ตามบทกฎหมายดังกล่าว จำเลยที่ 3 มีความผิดฐานสมรู้ จึงให้จำคุกไว้ 6 ปี กับให้จำเลยคืนหรือใช้ทรัพย์สินแก่เจ้าทรัพย์

องค์คณะ

เลขาธิการธรรมวิทักษ์ · ดุยทัศน์ชนาณัติ · มนูกิจวิมลอรรถ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/712/2492>